

316/2024

dispress

Poznáváme
přípravku

Madla: Kdybych měla být kusem nábytku, chtěla bych být vážou, protože skoro nic nedělá a jenom se kouká. Byly by ve mně růže, pampelišky, zvonečky a fialky.

Sam: Můj nejlepší kamarád vypadá, že je živý, ale není. Není mrtvý, je to plyšák, velký medvěd a jmenuje se Eda. Dostal jsem ho po natáčení reklamy pro Hyundai i30.

Sofi: Film o mě by se jmenoval Cesta do záhuby. Hrál by mě nějaká herečka, nějaká, která to umí.

Šimon: Běžný závod hasičských sportů začíná tím, že jdeme k platu. To je taková velká dřevěná podložka.

Na to se dá mašina, čerpadlo, které vysává vodu, a připraví se hadice. Po startu se hadice spojí a zapojí do čerpadla a z rozdělovače proudu vedou další dvě hadice až k terčům.

Terka: Můj nejoblíbenější prázdninový zážitek je z Korsiky, kde jsme měli hned u baru moře a nemuseli jsme nikam chodit. Hned vedle byla restaurace, takže jsme často měli pizzu na pláži. Rodiče nám koupili síťku na ryby, ale rybu se mi chytit nepovedlo. Byly malé a rychle utíkaly.

Elsa M.: Moje sestra se jmenuje Josefina. Má na ní ráda, že se se mnou pere. Hrajeme si, že jsem lvice a ona je gepard. Dlouho trvá, než se začneme přát. Čekáme, až přijdou lidi do zoo.

Róza: Na své vysněné narozeninové oslavě bych chtěla mít hodně kamarádů, chtěla bych ji mít na místě, kde se něco vytváří, chtěla bych dostat hodně dárků a aby si to všichni užili.

Ben: Můj nejlepší kamarád je Viktor. Má tmavší vlasy a pihy na tváři. Je celkem milý. Říká mi, když ho něco štve, a já o tom popřemýšlím.

Viktor: Nejraději mám film o zvířatech, jmenuje se Planeta Země. Líbí se mi příběhy o tom, jak fungují ekosystémy, jaká zvířata se mezi sebou požívají, kdo je býložravec a kdo ne, kdo žije třeba v Austrálii, v Česku nebo na Antarktidě.

Isabela: Jeden z nejlepších dnů mého života byl, když jsme šnorchovali v moři v Egyptě a viděli jsme dvakrát želvu. Krunýř měla tak metr a půl velký, byla obrovská. Plavala pod námi a my jsme se na ni dívali.

Boni: Můj nejlepší kamarád Honza je spolužák ze školy. Skamárádili jsme se, když jsem byl úplně první den ve škole na obědě. Ještě jsem nedokázal odnést táč a on mi pomohl.

GaGa

V sobotu 9. listopadu do Prahy přijelo Jihočeské Malé divadlo, a ve Vile Štvanici zahrálo loutkovou inscenaci jménem GaGa. Tato inscenace je inspirovaná událostí z roku 1992, kdy se v Tichém oceánu potopila loď, která vezla umělohmotné kachničky. Představení je zároveň o nečistotě oceánů, o plastech a o tání ledovců. Je to krásná inscenace, která umožňuje divákům přiblížit si, jak si lidé neustále ničí životní prostředí. Doporučila bych ji každému, kdo má rád představení s „hlubším smyslem“, a kdo by se chtěl podívat na vlastně hrozně smutnou a pravdivou inscenaci o moři a našich plastech.

LuJi

Otázky a odpovědi: Tereza Kostková

Jako malá jste se věnovala stepu. Využila jste tuto zkušenost ještě někdy během vaší kariéry?

Mám velkou radost z vaší otázky, že se ptáte na step, protože jsem ho dělala moc ráda. Musíte si představit dobu čerstvých devadesátých let, kdy nebylo běžné se někde step učit nebo ho běžně vyučovat. Bylo tu pár lektorů třeba pro Jirku Korna, Helenku Vondráčkovou. Ale nebyly takové běžné kurzy, jako

jsou dnes pro děti a pro mládež. Takže bylo velmi těžké najít nějakého lektora. Já jsem to viděla ve filmu Chorus Line. Tam stepuje takový úžasný černoch. A protože můj tatínek měl stepky, ty oplechované boty, strašně si je chtěla about

a zkusit to. A určitě jsem to využila.

Dělala jsem jeden muzikál v divadle Palace. Pak jsem jednou v seriálu Náhrdelník zaskakovala za paní v komparzu, kde byly tanečnice steppařky, to jsme měly fakt steppařské číslo. Nebo nedávno jsem párkrát moderovala festival stepu a tam jsem taky stepovala. Udělala jsem malinký číslo a potom už jsem to jenom moderovala. Takže step kolem mě stále je a stále stepuju.

Je o vás známo, že ve volném čase fotíte. Co fotíte nejraději?

To jsou taková období. To najednou přijde, je to takový zvláštní pocit, že opravdu potřebuju být s foťákem, potřebuju fotit. Takže například teď je to už nějakých šest let, kdy se chystala knížka o mojí babičce a byly do toho potřeba fotky. A já jsem nechtěla, aby to fotil někdo jiný, a jela jsem na Mallorku, na ostrov, kde se moje babička narodila. Jela jsem tam se svým tátou. Jeli jsme pouze fotit. Ta babiččina místa, kde se narodila,

kde vyrůstala, kde je pohřbená, a fotili jsme pouze to, o čem v té knize vyprávím. A pak jsem z toho udělala výstavu asi třiceti fotek. Takže tím i odpovídám na to, co ráda fotím. To, co bylo v záměru, co bylo zrovna potřeba.

Umíte fotit i na klasický kinofilm?

Ano, tím jsem začínala. Dlouhá léta jsem fotila pouze na kinofilm. A dokonce jsem byla jedna z posledních, kdo si pořídil v té módní vlně digitální zrcadlovku. Ale pak to začalo být tak strašně drahé to vyvolávání a všechno, že už jsem taky přešla na digitál a samozřejmě jsem se v tom trochu rozcapila, protože je to takové volnější. Na film je člověk přesnější a ostřejší, protože nemůže fotit do nekonečna. Můj syn teď třeba fotí na kinofilm. Vrátil se k tomu a je z toho úplně nadšený a je to krásné.

Vybíráte si hosty do pořadu Blízká setkání pořadu sama?

Vzhledem k tomu, že pracuji tady v Českém rozhlasu, tak jsme samozřejmě velký tým, protože to je i velká budova a skutečně rozhlas, jak má být. Každá

profese má své zastoupení. Já mám samozřejmě k ruce výborné editory, dvě ženy, které se podílejí na přípravě toho pořadu, když pominu i skvělou kolegyni Adélku Gondíkovou, protože i s ní si třeba vyměňujeme nějaké zkušenosti. Týmovost je na tom důležitá. Ale určitě můžeme všichni přinášet typy, nápady. Když někoho potkám nebo čtu nějaký článek, tak řeknu hele, to mě zaujalo. Holky řeknou nás taky, to se nám taky líbí, to by se hodilo tehdy a tehdy. Všichni na tom spolupracujeme.

Posloucháte někdy v létě rozhovory svých kolegů z Blízkých setkání?

Jo, to je hezká otázka a poslouchám někdy, když někam jedu a je třeba jedenáct hodin, tak řeknu: „Jé, běží Beeska.“ My tomu tak říkáme. A pustím si Vasilu Fridricha, když začínala Tereška Bebarová, tak jsem si pustila její pořad. Adélku Gondíkovou si někdy pustím. Hlavně právě o prázdninách. To zase nepracujeme my s Adélkou. To dělají jiní. Tak to si pustím, to ano. **JuPö**

Kopřiva

Poslední dubnový víkend se v Kopřivnici uskutečnil už 38. ročník festivalu netradičních divadel pod názvem KOPŘIVA. Naše maminka nás na festival brala od mimin, ale letos jsem si v představení divadla Fortissimo ze Slovenska jako herec z publika vyzkoušel roli krále. Byla to improvizace a zajímavá zkušenost. Na Kopřivě se sešla divadla z ČR, Slovenska i z Polska. Líbilo se mi i páteční představení Plechová Mína divadla PIKI ze Slovenska, kde se objevilo téma války vnímané dětskýma očima. Genu diváků nakonec získal Mateusz Nowak z Polska za expresivní monolog o smyslu a tvorbě divadla. Ocenění pořadatelů získala hra Molly Sweeney Studia G z Ostravy. Byl to příběh slepé ženy, která po operaci začala vidět. Mamka říkala, že to bylo zajímavé. Tak zase příští rok.

DaTe

DRDS
Dismanův rozhlasový
dětský soubor

Připravili: Luisa Jirsová, Damian Tembo,
Julie Pösslová, Josef Kaňka; edit: Filip
Svoboda; foto: Jihočeské divadlo,
Josef Kaňka, Kopřiva; grafika:
Magdalena Martinovská

